

Søndag mellem jul og nytår: Simeon og Anna

Lad os bede

Gode Gud og Far i himlen,
din nåde rækker ud over alle grænser
og binder alle tider sammen.

Din søn, Maria og Josefs søn
er tegnet på at det er sandt.

Han opfylder de gamles drømme
og lægger spor ud for vores liv.

Vi beder dig:

Giv os stærke syner
så vi som Anna og Simeon må mærke og føle
at Messsias er her.

At vi står midt i din velsignelse,
at tidens fylde sker nu.

Væk modet i os
og lad os forstå
at vi får den største glæde at se i dig,
du, som er fra evighed til evighed.

...

At elske er at være sårbar. Denne sætning læste jeg for nyligt hos den amerikanske professor Brené Brown. Hun har brugt de sidste mange år på at studere begreber som *mod*, *sårbarhed*, *skam* og *empati*. Primært som begreber af betydning også i en ledelsesmæssig sammenhæng.

At elske er at være sårbar. Denne sætning har bidt sig fast. Den har for mig også noget at sige ind i dagens evangelium, ind i mødet med julens hændelse, Jesu fødsel.

α

Evangeliet i dag søndag mellem jul og nytår fortæller om Simeon og Anna. To ældre mennesker, som vi møder i templet i Jerusalem.

Simeon har fået det løfte, at han ikke skal dø før, han får håbet at se. Anna er 84 og er altid i templet. Josef og Maria kommer nu med deres nyfødte barn til templet, sådan som traditionen foreskriver, viser ham frem i templet. Da Simeon ser det lille barn, bliver han så glad og fornemmer, at han nu har mødt håbet. Han tager barnet i sine arme og bryder ligefrem ud i sang og tak til Gud. Nu kan han godt lægge sig til at dø, for han har set håbet, frelseren, ligefrem båret ham i sine arme. "Mine øjne har set din frelse, et lys og en herlighed" siger Simeon og velsigner barnet og dets forældre.

Og den gamle Anna ser Simeons glæde, ser barnet og forstår. Hun priser da også barnet og fortæller nu til alle, der kommer til templet, om at håbet er indfriet, lyset er tændt i verden, frelseren født.

□

Anna og Simeon må vi se i forlængelse af den række af mennesker, der mødte det nyfødte Jesusbarn. Hyrderne på markerne kom med deres hjord til stalden, og de vise mænd stimlede sammen om Jesus i krybben julenat. Da Jesu forældre nu kommer til templet med deres barn, bliver han også fikspunktet for Simeon og Anna.

Verden har nu fået et centrum. Ikke et bestemt sted eller et rigt tempel, ikke en ideologi eller et bestemt tankesæt, nej centrum er det lille barn født julenat. Håbet har nu fået navn, er kommet til verden og er ligefrem til at tage op i sin favn, sådan som Simeon gør det. Det er i ham, vi møder Gud. Det er ham, der med sine ord og handlinger gør Guds kærlighed gældende.

Det er et mysterium, julens mysterium. Og idet det er et mysterium overgår det al forstand. Men bag Jesu fødsel og i hele hans liv skal vi se Guds kærlighed. Guds kærlighed og vilje til at være hos os mennesker, stå midt i blandt os, leve med os og være tilstede her i mørket og række os lyset, glæden og håbet.

Hvad Gud gør, er vel egentlig her netop at vise os at det at elske er at være sårbar.

Og Anna og Simeon, de viser os, ved at se og sanse underet, hvad vi skal, takke og prise Gud, glæde os over, at det er blevet jul.

Gud, hjælpe os dertil! Væk glæden også i os!